

Tegenover de crisis: het behoud van banen en lonen!

Dagelijks worden ontslagen aangekondigd: 287 ontslagen bij de sluiting van 47 winkels van de FNG Group (Brantano, CKS, Miss Etam), 250 bij Avery Dennison in Soignies dat zelfklevend papier maakt, 1.500 bij de bagageafhandelaar Swissport, honderden ontslagen bij Brussels Airlines... Deze ontslagen komen bovenop de lange lijst van ontslagen van vóór de epidemie, in de banksector, bij Proximus, in de auto-industrie, enz... En er zijn er veel in kleine bedrijven, die gewoon niet in de media worden vermeld.

Het aantal werklozen neemt constant toe. In één jaar tijd is de werkloosheid in Wallonië met 8% gestegen en in Vlaanderen met 12%, en het zijn de jongeren die het meest getroffen zijn. En deze statistieken houden alleen rekening met de volledige werklozen, niet met degenen die niet genoeg konden werken om er recht op te krijgen.

En er zijn nog alle werkers die niet zeker weten of ze hun baan opnieuw zullen vinden in de horeca, in de hotelindustrie, in de bouwsector... na de periode van corona werkloosheid, die voor velen nog steeds voortduurt. Om nog maar te zwijgen over alle uitzendkrachten die niet zijn teruggenomen.

Om hun winsten in de crisis te redden, voeren de bazen een meedogenloze oorlog tegen de werkers, verslechteren ze de arbeidsomstandigheden, geven ze steeds onzekerder contracten, verlagen ze de lonen en ontslaan ze werkers. Zelfs aan het hoofd van kolossale fortuinen, zelfs volgepompt met staatsteun, leggen ze de arbeiders constant nieuwe opofferingen op!

Het is nochtans niet te rechtvaardigen dat miljoenen vrouwen en mannen vandaag de dag werkloos zijn, zonder dat ze correct kunnen leven, terwijl fortuinen zich in de handen van een paar mensen opstapelen!

Het is niet te rechtvaardigen dat de werkdruk en het werktempo toenemen voor degenen die een baan hebben terwijl miljoenen werkers werkloos zijn!

Het is niet te rechtvaardigen dat steeds meer mensen leven in de onzekerheid en vrezen voor morgen terwijl de middelen er zijn om de behoeften van de samenleving als geheel te waarborgen!

Ontslagen, werkloosheid en ellende zijn niet het onvermijdelijk gevolg van de economie, maar van keuzes die gemaakt zijn om de winsten van een minderheid van kapitalisten veilig te stellen. Om hun winst te garanderen zijn ze bereid om de hele samenleving te ruïneren.

De corona-crisis heeft daar veel voorbeelden van laten zien: in de handen van de bazen zijn beschermingsmiddelen zoals maskers gewoon middelen om zich te verrijken en speculeren. Hoewel het gemakkelijk en noodzakelijk zou zijn om ze in voldoende hoeveelheid en kwaliteit te produceren, was de gezondheids crisis een kans voor de bazen om de prijs van de maskers te vertienvoudigen en om slecht gemaakte maskers te verkopen.

Zes maanden na het begin van de pandemie zijn de beschermingsmiddelen nog steeds niet gegarandeerd en worden de maatregelen die nodig zijn om zich tegen het virus te beschermen niet ten uitvoer gelegd, omdat het voor de kapitalisten en de regeringen die hen ten dienste staan, alleen gaat over winsten te garanderen, en niet over de behoeften van de samenleving te voldoen.

In de handen van de kapitalisten is de economie slechts een middel om steeds rijker te worden. En de door de staten aangekondigde herstelplannen zullen hun fortuin alleen maar vergroten en de middelen om te speculeren vergroten, zonder de werkers een baan te garanderen die hen in staat stelt een waardig leven te leiden. Integendeel, deze plannen zullen de crisis alleen maar verder voeden en de rekening zal aan de werkers worden voorgelegd.

Werkers moeten bereid zijn te vechten voor het behoud van hun baan en hun levensomstandigheden.

Tegenover de ineensstorting van de economische activiteit moet het werk onder iedereen worden verdeeld, zonder loonverlies! Huidige en vroegere winsten moeten worden gebruikt om banen en lonen veilig te stellen. En om ervoor te zorgen dat de lonen niet dalen, zal het nodig zijn om hun indexering op de werkelijke prijsstijging opleggen!

Om de werkloosheid te verlichten, moeten er nieuwe banen massaal worden gecreëerd. De corona-epidemie heeft het tekort aan personeel in de ziekenhuizen aan het licht gebracht. Er is een even grote behoefte in de zorgsector, in het onderwijs en in het openbaar vervoer.

Deze duizenden banen worden niet gecreëerd, omdat de burgerij zich verzet tegen alle overheidsuitgaven die hen geen winst opleveren. Maar ziekenhuizen of woonzorgcentra hoeven niet financieel rendabel te zijn. Ze moeten alle zorg bieden die iedereen nodig heeft.

Daarom moet men vechten om die banen te creëren. Deze banen

hoeven geen winst te maken; het openbaar nut ervan is voldoende om ze te rechtvaardigen. Tegenover de logica van de burgerij, van de rentabiliteit en de prestaties moeten de werkers hun eigen logica stellen: banen, loonsverhoging en de controle van de werkers over de handelingen van het grootkapitaal die ons van crisis naar crisis leidt!

Werkers aller landen, verenigt U!

De uitbarsting van woede na de moord op George Floyd in de Verenigde Staten is tot de hele wereld verspreid. Honderden duizenden betogers zijn samengekomen om racisme en politiegeweld aan te klagen. In België zijn er bijeenkomsten georganiseerd in talrijke steden van het land, en later in Brussel heeft een betoging van 10 000 mensen plaatsgevonden.

Deze betogingen zijn zeer groot en bewijzen van een steeds groter sociaal ongerust, want naast de gegronde opstand tegen racisme en politiegeweld, komen er nog sociale redenen bovenop zoals: de bedreiging van de werkloosheid, de werkonzekerheid en de onmogelijkheid om een waardig bestaan te leiden voor een steeds groter aantal van werkers.

Deze golf van verontwaardiging heeft in talrijke landen uitgemond in een aanval op de symbolen van het koloniale tijdperk en van de slavernij, door standbeelden weg te maken of door de verandering van straatnamen te eisen. In België

zijn het in het bijzonder de standbeelden van koning Leopold II die het doelwit zijn.

Men kan maar solidair zijn van deze wil om deze symbolen aan te klagen en om de waarheid te zeggen over de slavenhandelaars en koloniale leiders die met hun standbeelden en straatnamen ons eraan herinneren op welke basis de kapitalistische maatschappij ontwikkeld heeft en hoe ze nu vol is van onrechtvaardigheid, onderdrukking en moorden.

Leopold II, tweede koning van België in de 19 de eeuw, heeft zijn fortuin gemaakt door gedurende meer dan 20 jaar Congo persoonlijk uit te baten. Hij heeft België zijn kolonie gegeven na het schandaal van de verminkingen en dodelijke mishandelingen tegenover de Congolezen. Congo, tweede grootste land uit Afrika, 80 maal groter dan België, had een grond vol rijkdom zoals goud en koper, en had ook een reserve rubber die een fortuin waard was tijdens de ontwikkeling van de automobiel.

Om deze rijkdom in beslag te nemen heeft Leopold II miljoenen Congolezen tot dwangarbeid verplicht, en heeft hij meer dan 10 miljoen mensen laten sterven door de wreedheid van de verovering, het dwangarbeid, de mishandelingen en de honger.

Door na Leopold II Congo te koloniseren hebben de Belgische Staat en burgerij zich sterk verrijkt.

De werkers uit de koloniën hebben verschrikkelijk zwaar geleden wegens de kapitalistische uitbuiting. En in de tijd van Leopold II verduurden de Belgische arbeiders van hun kant werkdagen van 14 à 16 uren, kinderarbeid en hadden ze geen

enkel politiek of sociaal recht. Om de arbeidersstakingen voor betere arbeidsomstandigheden, vakbondsrecht, enz. te stoppen stuurde Leopold II de politie en het leger om op de stakers te schieten. Het was nog steeds zijn rol om de burgerij te helpen om een maximum winst te maken.

Als de standbeelden van Leopold II, van slavenhandelaren en van generaals die verantwoordelijk zijn voor de dood van miljoenen werkers, nog steeds op straat te zien staan, is het wel omdat de kapitalistische maatschappij fundamenteel dezelfde is als sinds het koloniale tijdperk. Die berust nog steeds op de uitbuiting van werkers door de burgerij en op de plundering van rijkdom uit oude koloniën. Er is geen echte dekolonisatie geweest. De rijkdom uit Afrika, uit Azië worden nog steeds door de Westerse burgerij geplunderd.

Terwijl de hele mensheid een familie vormt, terwijl er weinig verschil is tussen de mensen, is het kapitalisme gebouwd door te verdelen. Door de volkeren te verdelen met grenzen, door de verdeling tussen mannen en vrouwen te gebruiken, tussen ouderen en jongeren, volgens de huidskleur... Om haar overheersing te behouden, is het verdelen een middel voor de burgerij om de volkeren uit te buiten. Ze heeft racisme nodig en gebruikt het als een machtige gif om te verdelen.

Het is te hopen dat de jongeren die vandaag betogen om racisme aan te klagen zullen er bewust van worden dat om racisme weg te krijgen, net zoals om alle soorten onderdrukking weg te krijgen, is het eerst het kapitalistische systeem dat men moet breken.

Vandaag, overal, intensiveren de bazen de aanval tegen de werkende klasse, om hun winsten te redden ondanks de

economische crisis. Talrijke ontslagen worden aangekondigd, zoals bij Swissport, Avery Denisson, in de autosector... En de werklust is steeds zwaarder voor diegenen die nog steeds hun baan hebben. Men zal moeten vechten om het patronaat te verplichten het werk onder iedereen te verdelen, zonder loonverlies! En in de strijd die men zal moeten leiden om elke werker een baan te verzekeren, is de solidariteit onder allemaal, om het even de huidskleur, nationaliteit of geslacht, broodnodig!

De vonk van een racistische moord veroorzaakt een uitbarsting van sociale woede

Een echte opstand gaat door heel de Verenigde Staten. Elke dag betogen honderdduizenden mensen in talrijke steden van het land. In een twintigtal Staten is de Nationale Garde ingezet. Duizenden mensen zijn aangehouden. Maar de betogers blijven op straat komen ondanks de avondklok. Ook na de aanklacht voor moord van de politieagent en de aanhouding van zijn drie collega's te hebben verkregen, stopt het protest niet.

Hoe kan men niet in opstand komen tegenover zo'n verschrikkelijke moord, koelbloedig, tegenover politieagenten die een man in het openbaar doden terwijl die op de grond ligt met geboeide handen, terwijl hij om hulp roept en zegt dat hij gaat sterven? Wat George Floyd is overkomen, hebben veel Zwarten verdragen. Sinds de tijd van de segregatie en van de lynchpartijen, zijn zoveel van hen gestorven door de handen

van de Blanken, omdat ze niet genoeg volgzaam waren of gewoon omdat ze op de verkeerde plek en tijd waren.

De politieagenten die George Floyd gedurende 9 minuten hebben laten stikken, hebben wat zoveel anderen voor hen hadden gedaan, ook recentelijk. Als hun misdaad niet opgenomen en verzonden was geweest, zou het hun verslag vol leugens over een « medisch incident » zijn dat als officieel zou beschouwd geweest zijn. In de overgrote meerderheid van de gevallen krijgen de moordenaars-politieagenten geen probleem.

De Verenigde Staten, dat land dat vaak als een model wordt afgeschilderd, zijn op slavernij gebouwd. De segregatie en de meedogenloze uitbuiting van vrije arbeidskrachten zijn daarna gekomen om het moderne kapitalisme te bouwen. Vandaag wegen het racisme en de discriminatie nog steeds op de Zwarten, dat deel van de proletariërs die de zwaarste banen en de laagste lonen hebben, die in de armste woningen en buurten leven, als ze niet in gevangenis zitten. Ze zijn harder dan de anderen door het coronavirus getroffen. Op één manier verduren ook de Blanke werkers het racisme, want de overheersing van het grootkapitaal berust op deze verdeling tussen arme Blanken en arme Zwarten.

Misschien is racisme vandaag minder algemeen dan in andere tijden, zoals blijkt uit de grote deelname van jonge Blanken in de betogingen. Maar die blijft overal, en de verkiezing van Trump toont het. Zoon van een man die contact had met Ku Klux Klan, Trump was verkozen door de Zwarten en de migranten aan de kaak te stellen en hij roept zelfs vandaag ertoe om op de betogers te schieten. De verkiezingen naderen en hij probeert de vuilste demagogie, racisme en « veiligheid », te gebruiken.

De huidige opstand is waarschijnlijk ook een gevolg van de brutale verslechtering van de levensomstandigheden van de Amerikaanse arbeidersklasse. George Floyd leefde van klusjes. Hij was vrachtwagenchauffeur geweest, en dan veiligheidsagent in een restaurant. Sinds de lockdown was hij werkloos. Hij is gedood niet alleen omdat hij zwart was, maar ook omdat hij arm was. Deze armoede is die van tientallen miljoenen mensen, in het rijkste land van de wereld. Het land waarover men nog zes maanden geleden lof zong omdat er daar groei en volledige werkgelegenheid bestonden. 40 miljoen Amerikanen zijn net werkloos geworden en kunnen hun huur noch krediet betalen, of zelfs voor voedselhulp moeten gaan zoeken. Het coronavirus heeft de oorlog van de burgerij tegen de proletariërs erger gemaakt: nu worden die aan de deur gezet om de kapitalistische winsten te behouden. Zo is heel het systeem uit zijn voegen geraakt.

Sommige politieagenten doen positieve gebaren tegenover de betogers. Maar de Democratische leiders volgen Trump: de enen na de anderen, met Joe Biden als nummer één, veroordelen ze allemaal de opstandelingen en gebruiken ze een hardere taal dan tegen de moordenaars-politieagenten. In de steden en Staten die ze leiden, sturen ze het leger tegen de betogers. Fundamenteel is hun verantwoordelijkheid tegenover de burgerij om dat barbaarse Staatsapparaat te verdedigen, dat ze beurtelings leiden met de Republikeinen. Onder Obama, die gedurende 8 jaar president is geweest, was het lot van de Zwarten niet beter. Dat allemaal barst vandaag uit. Ondanks alle verschillen met de Verenigde Staten, wat daar gebeurt treft alle werkers van hier, in België en in Europa. De politiegeweld, het racisme, de massale werkloosheid zijn de gekende ingrediënten van de rellen in de V.S., maar de woede is gezond want die kan vooruitzichten openen. Aan de basis van racisme en onderdrukking van de Zwarten ligt het kapitalistische systeem, en men moet hopen dat de opstand de wegen vindt om dat systeem aan te vallen. Als dat het geval

wordt, zou die een immens grote hoop meebrengen voor alle werkers. Voor de proletariërs uit de Verenigde Staten, om even welke kleur ze zijn, maar ook voor al diegenen die op deze kant van de Atlantische verkeren, is het nodig om een einde te maken aan een economisch en sociaal systeem dat failliet is.